

fast Understøttelse for Tjenestetid, og Enker efter Præster i Folkekirken i tre Maaneder efter Mandens Død skal nyde hans Statsindtægt med $\frac{1}{12}$ hver Maaned, altsaa i Virkeligheden oppebære samme Indtægt, som Manden oppebar. Ligeledes skal samme Ret tilfalde den paagældendes uforsørgede Børn under 18 Aar, hvis ingen Enke efterlades, og endelig skal, hvis en Enke efter en Tjenestemand dør, ogsaa hendes og Mandens uforsørgede Fællesbørn nyde samme Ret. Jeg skulde ikke tro, at der behøves nogen synderlig Forklaring af, hvorfor Ministeriet har ment det rettest at fremsætte dette Lovforslag; det vil uden videre Udvikling være klart, at naar Forsøgeren dør, vil der for Familien indtræde en meget pinlig og meget pludselig Forandring af dens økonomiske Kaar, Livsvilkaarene i det hele, og det er for at lette denne Overgang, for at lindre den da fremkommende Tilstand, at man fremsætter dette Lovforslag. Jeg skulde ikke tro, at jeg behøver at sige synderligt til anbefaling derfor; jeg mener at kunne forsikre, at et saadant Lovforslags Gennemførelse vil møde stor Sympati og stor Paaskønnelse i den hele store Tjenestemandsskare, baade blandt de store og de smaa Tjenestemænd. Det er bestemt i § 2, at en Enke naturligvis ikke samtidig kan nyde Pension og oppebære denne Indtægt. — Foranstaltningen vil efter den Beregning, der er anstillet, koste 145,000 Kr. om Aaret; det er ikke nogen synderlig stor Sum, i alt Fald neppe nogen Sum af Betydning overfor det Gode, som denne humane Foranstaltning utvivlsomt vil føre med sig.

Lovforslaget omfatter ikke Folkeskolens Lærere. Der er i Undervisningsministeriet paabegyndt en Undersøgelse af Forholdene for Lærernes Vedkommende, og der er der paabegyndt en Forhandling med de forskellige kommunale og andre Myndigheder, der maa forhandles med. Men som Lovforslaget foreligger, omfatter det altsaa ikke disse Tjenestemænd, men alle andre i videste Udstrækning. Jeg skal meget anbefale det høje Ting at se paa dette Lovforslag med Velvillie, idet jeg tror, det angaar en Sag, der fortjener al den Velvillie, der kan vises den af den høje Rigsdag.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): De 2 Lovforslag, *Forslag til Lov om Fæstegodsets Overgang til Selveje* og *Forslag til Lov om Brug af Huse paa Landet*, som jeg hermed skal fremsætte for det høje

Ting, er enslydende med de Lovforslag, som blev fremsat i forrige Samling den 25. Februar. Disse Lovforslag kom til første Behandling, der blev nedsat et Udvalg, men dette har ikke afgivet nogen Betænkning, derimod en Beretning, som gaar ud paa, at Udvalget har været nær ved Afslutningen af sit Arbejde og ønsker, at Lovforslagene igen maa blive fremsat her for dette høje Ting. Ved at fremsætte disse Lovforslag efterkommer jeg altsaa Udvalgets Ønske, og jeg skal anbefale Lovforslagene til velvillig Behandling i det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af de i Dag fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1917 til 31. Marts 1918.

Forhandlingen genoptoges.

Forsvarsministeren (P. Munch): Under Forhandlingen her i Gaar blev der berørt et Spørgsmaal, som sikkert omfattes med en saa almindelig Interesse i Befolkningen, at jeg har ment, det var rigtigt allerede i Dag at gøre nogle Bemærkninger i Sammenhæng dermed. Det, jeg tænker paa, er Spørgsmaalet om Muligheden af en Indskrænkning af den for Tiden indkaldte Sikringsstyrke. Tre ærede Medlemmer, det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), det ærede Medlem for Københavns Iste Valgkreds (Wulff) og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), opfordrede til en Drøftelse af, hvorvidt det var muligt at foretage en Indskrænkning af Sikringsstyrken. Tilsvarende Udtalelser fremkom ikke fra Ordføreren for det radikale Venstre (Slengerik), men det er mig bekendt, at det var, fordi han mente ifølge den særlige Stilling, han stod i, ikke her paa dette Sted nu at burde fremdrage dette Spørgsmaal. Men ved Udtalelser fra Medlemmer af det radikale Parti i Finansudvalget saavel som ved Udtalelser ved anden Lejlighed er det mig bekendt, at der i det radikale Parti ogsaa næres et Ønske om en saadan Drøftelse, et Ønske om Indskrænkning af den indkaldte Styrke.

Det er en Selvfølge, at Ministeriet stadig har haft sin Opmærksomhed rettet imod de Muligheder, der maatte være for at tilvejebringe en Lettelse i den Byrde, der